

PROP-KPOP/2024-14

10 listopada 2024 r.

Opinia

w sprawie projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody, w zakresie dotyczącym organów CITES (wersji z dnia 10 października 2024 r.)

Państwowa Rada Ochrony Przyrody zdecydowanie popiera ideę przeniesienia obowiązków organu naukowego CITES z Rady do odrębnego, przeznaczonego do tego celu ciała. Postulat ten PROP podnosi od co najmniej 18 lat. Obecny stan rzeczy - polski eksperyment polegający na tym, że organ naukowy CITES dużego państwa funkcjonuje na zasadach wolontariatu, realizowanego przez ekspertów aktywnych zawodowo w innych dziedzinach, już wiele lat temu wykazał nieefektywność i nieskuteczność.

Przy szerokim zakresie obowiązków organu naukowego, a także ich skali w przypadku państwa takiego jak Polska, organ naukowy powinien być niezależną jednostką, zatrudniającą zespół fachowców, dysponującą samodzielnym i adekwatnym do zadań budżetem, mającą możliwość korzystania z incydentalnej pomocy zewnętrznych ekspertów od poszczególnych grup organizmów. Może to być także kilka odrębnych jednostek o odrębnych specjalnościach (np. rośliny, ryby, inne zwierzęta). Dopuszczalne są zarówno rozwiązania z umiejscowieniem tego organu (lub organów) w już istniejących jednostkach, jak i powołanie odrębnego, samodzielnego ciała tylko do tego celu.

W opinii PROP-KPOP/2024-05 z 11 lipca 2024 r. przedstawialiśmy już uwagi do wstępnego projektu ustawy, która miała rozwiązać ten problem przez utworzenie organu naukowego CITES. Obecna opinia dotyczy kolejnej wersji tego projektu, datowanej na 10 października 2024 r.

Niestety, przedstawiony do konsultacji projekt stanowi propozycję tylko małego kroczku we właściwą stronę, a jednocześnie zawiera rozwiązania utrwalające lub wręcz pogłębiające różne nieprawidłowości. Projekt ten:

- sankcjonuje i pogłębia zależność organu naukowego CITES od organu zarządzającego CITES, podczas gdy zgodnie z zasadami Konwencji i przepisami UE powinien być od niego niezależny;
- uwzględnia tylko jedną z dziesięciu głównych grup obowiązków organu naukowego, sankcjonując, a właściwie uniemożliwiając wywiązywanie się z pozostałych obowiązków;
- nadal opiera się o zasadę powierzania obowiązków organu naukowego osobom aktywnym zawodowo na innych polach, realizujących niektóre zadania na zasadach wolontariatu, a jedynie niektóre za symbolicznym wynagrodzeniem.

Projekt zawiera także szereg innych niedociągnięć lub ewidentnych błędów, na które wskazujemy w załączniku do niniejszej opinii.

Konkludując – choć zmiana aktualnego umocowania organu naukowego CITES /EU WTR oraz finansowania jego prac jest bardzo pilna, w opinii Rady proponowane rozwiązania

wymagają gruntownej modyfikacji, aby dostosować je do współczesnych wymagań wobec takiego organu.

Przyjęcie proponowanych rozwiązań może spowodować jeszcze głębszy paraliż działań organu naukowego – gdy nie uda się znaleźć żadnych fachowców gotowych do rzetelnego podjęcia się takich zadań na proponowanych warunkach, albo będą skutkowały powstaniem ciała, które jedynie bezrefleksyjnie wydaje pozytywne opinie i nie wypełnia żadnych innych zadań organu naukowego CITES.

Znaczna część uwag do tego projektu była już zgłoszona w [opinii Rady nr PROP-KPOP/2024-05 z 11 lipca 2024 r.](#), obecnie musimy jednak je powtórzyć. Część tych uwag została na tyle dokładnie omówiona w opinii KPOP/2024-05, że obecnie jedynie je zasygnalizowano.

przewodniczący KPOP PROP

Uwagi
do projektu ustawy o zmianie ustawy o ochronie przyrody
(nr UD97 w Wykazie prac legislacyjnych i programowych Rady Ministrów, wersja z 10.10.2024)

Lp.	Jednostka redakcyjna, do której wnoszona jest uwaga	Treść uwagi	Propozycja brzmienia przepisu
1.	<p>Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 ust. 1 zmienianej ustawy]</p> <p>I odpowiednio dalsze</p>	<p>Nasze uwagi do tego zapisu dotyczą dwóch odrębnych zagadnień:</p> <p>1. Nazwa organu</p> <p>Pojęcie „management authority” z rozporządzenia 338/97 powinno być tłumaczone jako ‘organ zarządzający’, tak jak obecnie jest w ustawie.</p> <p>W art. 2 lit. g. rozporządzenia 338/97 pojawiają się dwa odrębne pojęcia: ‘management authority’ oraz ‘administrative authority’. To pierwsze – zgodnie z art. IX Konwencji, jest nazwą jednego z dwóch kluczowych krajowych organów CITES, a drugie pojawia się jako doprecyzowanie jednej z cech tego organu, użyte w definicji. Tłumaczenie przymiotnika ‘management’ jako ‘administracyjny’ jest nie tylko nietrafne językowo i znaczeniowo, ale tworzy także błąd logiczny w cytowanej definicji z art. 2 lit. g rozp. 338/97 – tautologię: „organ administracyjny” oznacza krajowy organ administracyjny’.</p> <p>Należy zaznaczyć, że określenie “organ zarządzający” jest zgodne nie tylko z anglojęzyczną wersją Konwencji, ale i wersją francuską, przyjmowaną tradycyjnie w kwestiach spornych jako wiążąca – użyto w niej pojęcia ‘organ de gestion’. Być może przy tłumaczeniu Konwencji posłużono się wersją hiszpańską, w której rzeczywiście występuje “autoridad administrativa”. Należy jednak zwrócić uwagę, że w tym języku jest on bardzo zbliżony znaczeniowo z “autoridad de gestión”, a w hiszpańskiej wersji rozp. 338/97 jest już jednoznacznie nazywany ‘órgano de gestión’.</p> <p>W świetle powyższego, korekty wymagają polskie tłumaczenia Konwencji i rozporządzenia 338/97, a nie ustawa. Polskie tłumaczenie rozporządzenia 338/97 zawiera bardzo liczne, znacznie poważniejsze błędy o skutkach merytorycznych. Na potrzebę jego korekty Państwowa Rada Ochrony Przyrody zwraca uwagę już od kilkunastu lat. Zaproponowane obecnie rozwiązanie – aby do błędnego tłumaczenia rozporządzenia dostosować zapisy ustawowe, jest logicznie niewłaściwe. Jednocześnie zwracamy uwagę, że choć w rozporządzeniu 338/97 użyto sformułowania „organ administracyjny”, to w wypadku rozporządzeń Komisji (WE) nr 865/2006 oraz Komisji (UE) nr 792/2012 w odniesieniu do tego samego organu już poprawnie użyto sformułowania „organ zarządzający”.</p>	<p>1. Organem zarządzającym w rozumieniu art. 2 lit. g rozporządzenia Rady 338/97 jest Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska.</p> <p>W dalszej części ustawy – wszędzie gdzie jest mowa o organie zarządzającym CITES, odpowiednio zamiast ministra wpisać GDOS</p>

Proponowana zmiana – dostosowując nazewnictwo do wymagającego kompleksowej korekty tłumaczenia jednego rozporządzenia UE, wprowadza niespójność w odniesieniu do dwóch innych rozporządzeń, które bezpośrednio regulują działania tego organu.

2. Jaki podmiot ma być organem zarządzającym?

Zgodnie z rekomendacją ust. 2 lit. a Rezolucji CITES Conf. 10.3, regulującej tworzenie i funkcjonowanie organów naukowych CITES (tę funkcję pełni organ naukowy, będący przedmiotem nowelizowanych przepisów), organ naukowy powinien być niezależny od organu zarządzającego. Jak słusznie wykazano w uzasadnieniu do projektu jest to powszechna praktyka, realizowane jednak na różne sposoby (państwa strony mają w tym względzie całkowitą swobodę). Wszak w zakresie przepisów dotyczących handlu zagrożonymi gatunkami organ naukowy ma pełnić nie tylko funkcję wspierania, ale także kontroli merytorycznej organu zarządzającego. Dlatego przed wydaniem decyzji wiele zagadnień musi być rozstrzygnięte wspólnie i zgodnie przez oba organy, a stanowisko organu naukowego jest wiążące dla zarządzającego.

Zasada niezależności organów zarządzającego i naukowego CITES została także potwierdzona w rozp. 338/97. Zgodnie z art. 1 akapit 2 tego rozporządzenia, należy je stosować zgodnie z zasadami i postanowieniami Konwencji (wyrażanymi także w rezolucjach przyjmowanych przez strony podczas sesji Konferencji Stron). Dodatkowo zgodnie z art. 13 ust. 2 tego rozporządzenia obowiązki organów naukowych mają być odmienne od obowiązków organów zarządzających. Powszechną i stosowaną w praktyce interpretację tych zapis jest podejście, że organ naukowy co najmniej nie powinien być bezpośrednio podporządkowany organowi zarządzającemu.

Polska jest jednym z niewielu niechlubnych wyjątków od powyższej zasady, na co od lat zwracano uwagę. Dotychczasowy organ naukowy CITES – PROP – jest bowiem powoływany przez organ zarządzający i organ zarządzający decyduje o jego finansowaniu. Argumentowano, że raz powołani członkowie PROP są nieodwoływalni przez czas swojej 5-letniej kadencji, co zapewnia im niezależność merytoryczną. Argument ten nie ma jednak zastosowania od czasu zmiany przepisów w 2016, od kiedy minister może powoływać i odwoływać członków PROP w dowolnym momencie wg swojego uznania). Powodem odwołania większości składu PROP w roku 2016, deklarowanym przez ówczesnego ministra, było „wydawanie opinii sprzecznych ze stanowiskiem Ministra”. Praktyka od 2015 roku była także taka, że minister np. próbował decydować, kto może reprezentować organ naukowy w pracach Grupy ds. Przeglądu Naukowego

		<p>(organ naukowy CITES UE, składający się z przedstawicieli krajowych organów naukowych), a w przypadku gdy reprezentant nie był po jego myśli – odmawiał finansowania delegacji. Wszystko to jednoznacznie wskazuje na niedopuszczalny brak niezależności tych organów.</p> <p>Przedmiotowa nowelizacja zamiast usuwać tę niezgodność zasadami i praktyką CITES, znacząco ją pogłębia. Członkowie nowego organu naukowego CITES mają być nie tylko uznaniowo powoływani i odwoływani przez organ zarządzający CITES (ministra), ale organ ten ma także zatwierdzać regulamin, decydować o finansach (w tym delegowaniu do udziału w pracach organów UE i CITES) oraz narzucać sposób procedowania opinii (odrębne czy zbiorcze). Prowadzić to będzie do niedopuszczalnej, pełnej podległości i zależności organu naukowego od organu zarządzającego/</p> <p>Jak wskazano w uzasadnieniu, jest wiele rozwiązań, które mogą połączyć zachowanie wzajemnej niezależności obu organów z zachowaniem możliwości kontroli państwa nad sprawnym funkcjonowaniem. Niestety, w omawianym projekcie żadnego z nich nie zastosowano. Jedną z możliwości, która wydaje się najprostsza, jest przeniesienie funkcji organu zarządzającego CITES na GDOŚ. Wówczas oba organy CITES byłyby od siebie niezależne, a jednocześnie oba podlegałyby ministrowi. Takie rozwiązanie jest stosowane w wielu krajach. Dodatkową, ale bardzo ważną zaletą tego rozwiązania, byłoby połączenie w jednym organie ochrony przyrody zarządzania gatunkami zagrożonymi. Gatunki chronione w ramach CITES są często jednocześnie gatunkami chronionymi w Polsce i UE, gatunkami niebezpiecznymi lub obcymi – czasami także inwazyjnymi. Połączenie kompetencji w zakresie zarządzania tymi wszystkimi kategoriami w jednym organie ma solidne uzasadnienie.</p>	
2.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 ust. 1 zmienianej ustawy]	<p>Lepiej, aby przepis stworzenia Komisji nie był w przejściowym przepisie ustawy nowelizującej.</p> <p>Organ naukowy powinien być odrębną jednostką, dysponującą i gospodarującą własnym budżetem. Umocowanie należy wskazać – nie powinien to być jednak organ zarządzający CITES (patrz wyżej).</p> <p>Należy precyzyjniej unormować zasady współdziałania organów CITES oraz jednoznacznie wskazać przepisy Kpa, które nie mają zastosowania w sprawach dot. wydawania świadectw i zezwoleń CITES,</p>	<p>2. Tworzy się Komisję do spraw CITES, pełniącą funkcję organu naukowego w rozumieniu art. 2 lit. q rozporządzenia Rady 338/97 oraz stanowiącą samodzielną jednostkę budżetową, funkcjonującą przy Ministrze właściwym ds. środowiska.</p> <p>2a. Komisja do spraw CITES jest jednostką współdziałającą w toku postępowań prowadzonych przez organ zarządzający w sprawach o wydanie zezwoleń i świadectw na podstawie rozporządzenia Rady 338/97.</p> <p>2b. Do spraw, o których mowa w ust. 2a stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego.</p>

			2.c. Komisja do spraw CITES działając w charakterze organu naukowego przedstawia stanowiska w formie opinii, na które nie przysługuje zażalenie.
3.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 ust. 2 zmienianej ustawy]	<p>Nasze uwagi dotyczą dwóch odrębnych zagadnień:</p> <p>1. Nazwa organu Proponujemy rozważanie pewnego rozbudowania nazwy nowego organu. Będzie on występował w obrocie międzynarodowym – jego nazwa tak w j. polskim jak i po przetłumaczeniu na inny język powinna więc wskazywać jego rangę, charakter, a najlepiej także kraj. Można rozważyć np. takie opcje:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Polska Komisja ds. CITES - Polska Komisja Naukowa ds. CITES - Państwowa Komisja ds. CITES <p>2. Numeracja ustępu Nie jest dobrą praktyką zamiana – przy okazji nowelizacji ustawy – jednej regulacji w jakimś punkcie czy ustępie, zupełnie inną treścią, regulującą odmienne zagadnienie (w dodatku wcześniej regulowane w innym miejscu). Przy takim rozwiązaniu wszelkie odwołania w różnych pismach czy komentarzach do danej regulacji w ustawie ulegają dezaktualizacji i prowadzą do zupełnie odmiennych uregulowań. W tym wypadku dokonano dwóch odrębnych zmian – zaproponowano przeniesienie informacji o nazwie organu naukowego z obecnego ust. 1 do nowego ustępu (powinien on wówczas uzyskać nowy numer – 1a), oraz uchylono ustęp 2 mówiący o zastosowaniu świadectw fitosanitarnych. Te zagadnienia nie mają ze sobą bezpośredniego związku. Patrz także § 89 ust. 1 i 2, w powiązaniu z § 106 pkt 1 i 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej” (Dz.U. 2016 poz. 283).</p>	<p>1.a. Organem naukowym w rozumieniu art. 2 lit. q rozporządzenia Rady 338/97 jest Polska Komisja do spraw CITES.</p> <p>2. <i>Uchylono.</i></p>
4.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 ust. 3-8 zmienianej ustawy]	Jak wyżej – przenoszenie ust. 5 do ust. 3 i przesuwanie numeracji pozostałych ustępów wprowadza niepotrzebne zamieszanie i bez potrzeby dezaktualizuje wszystkie dotychczasowe odesłania do tych przepisów. Należy zachować numerację dotychczasowych rozstrzygnięć (ewentualnie wprowadzając ich modyfikacje – jak w projekcie), a nowe regulacje wprowadzić w dodanych ustępach (od nr 9).	Pozostawić dotychczasową numerację ustępów, jedynie w ust. 6 zaznaczając „Uchylono”. Zmiany w brzmieniu tych ustępów zgodnie z projektem.
5.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 – nowy ustęp „8”]	Ustęp ten, tak jak cały projekt nowelizacji, pomija istotną część obowiązków organu naukowego CITES. Nie sprowadzają się one wyłącznie do opiniowania wniosków o zezwolenia i świadectwa. Organ ten „podejmuje rozstrzygnięcia w sprawach należących do [jego] właściwości” także w licznych innych sprawach	9. Rozstrzygnięcia w sprawach należących do właściwości organu naukowego, o którym mowa w ust. 2, wydawane na wniosek organu zarządzającego, o którym mowa w ust.

	zmienianej ustawy]	(lista istotniejszych w dalszej części opinii). Co najmniej w części z nich – np. w przypadku współpracy z SRG – nie ma praktyki formułowania specjalnych pisemnych opinii przez wszystkie organy naukowe państw członkowskich. „Rozstrzygnięcia” mogą obejmować stanowiska (opinie) pisemne, ustne deklaracje, różne formy oddania głosu w głosowaniu lub – najczęściej – poprzez <i>tacitus consensus</i> – co zdecydowanie nie może być uznane za „opinię” w rozumieniu proponowanego ustępu. Także w wielu innych przypadkach nie zawsze rozstrzygnięcie musi przybierać formę formalnej, pisemnej opinii. Proponujemy więc doprecyzować, że chodzi w tym wypadku o konkretny zakres spraw – np. wydawanie opinii na wnioski polskiego organu zarządzającego.	1, Komisja do spraw CITES podejmuje w drodze pisemnych opinii, na które nie przysługuje zażalenie..
6.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 – nowy ustęp „9” i „12” zmienianej ustawy] oraz art. 3 ust. 3 ustawy nowelizującej	<p>Przepisy te stanowią całość i ewidentnie jedynym celem wprowadzenia ust. 9 i 12 do art. 61 ma być umożliwienie zastosowania rozwiązania z art. 3 ust. 3 ustawy nowelizującej. Chodzi o to, by minister właściwy do spraw środowiska mógł w celu osiągnięcia oszczędności finansowych narzucić łączenie większej liczby opinii w pojedynczych „opiniach zbiorczych”, za których opracowanie stosuje się stawkę jak za 1,5 opinii zwykłej.</p> <p>Rozwiązanie to jest niedopuszczalne z kilku przyczyn:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Jest to sprzeczne z zasadami CITES i rozp. 338/97 dopuszczenie ingerencji organu zarządzającego w sposób merytorycznego procedowania przez organ naukowy. To minister (w praktyce – urzędnik ministerstwa) ma rozstrzygać, czy dane sprawy są podobne, nie różnią się istotnie zakresem i czy można wymagać ich łącznego ujęcia w jednej opinii zbiorczej. Tymczasem owo „podobieństwo” może być pozorne. To organ naukowy może mieć suwerenne prawo do rozstrzygnięcia o możliwości ewentualnego łączenia spraw – w oparciu o przesłanki merytoryczne, których analiza leży w jego kompetencjach (jednak w ewentualnej „opinii zbiorczej” każda sprawa powinna być rozstrzygnięta oddzielnie – patrz pkt 3). 2. Jest to rozwiązanie skrajnie niesprawiedliwe – w wypadku jeśli okaże się, że źle oszacowano zapotrzebowanie na opinie (a źle oszacowano – patrz kolejne uwagi), minister może zażądać stosowania rozwiązania „oszczędnościowego”, kosztem ekspertów – czyli wykonywania tej samej pracy, ale za znacząco mniejsze wynagrodzenie (w praktyce – poniżej ustawowego minimum). O ewentualnym stosowaniu zbiorczych opinii oraz sposobie ich formułowania powinny rozstrzygać wyłącznie względy merytoryczne (rozstrzygane przez organ naukowy), a nie to, w której części roku opinie są przygotowywane i w jakim procencie wykorzystano już przeznaczony na tę działalność budżet. 	Wykreślić proponowane w art. 61 ust. 9 i 12 oraz art. 3 ust. 3 ustawy nowelizującej.

		<p>3. Z przepisów CITES i rozp. 338/97 wynika, że wszelkie wnioski i sprawy powinny być rozpatrywane indywidualnie. Forma ich prezentacji (w osobnych dokumentach, zestawieniach zbiorczych czy np. jako rekordy w bazie danych – to są technalia, nie rozstrzygane na poziomie przepisów. Istotne jest, by nad każdą sprawą organ pochylił się indywidualnie. Przepisy jednoznacznie wskazują także jeden wyjątek od tej zasady – umożliwiając stosowanie pojedynczej opinii do kolejnych, podobnych spraw. Dotyczy on rozstrzygnięć wydawanych na podstawie art. 4 ust. 2 lit a rozp. 338/97 w odniesieniu do importu okazów z gatunków ujętych w Aneksie B.</p> <p>Przepisy na poziomie ustawy nie muszą i nie powinny normować tak szczegółowych spraw, jak forma przedstawiania opinii. To powinno być przedmiotem bieżących ustaleń między organami. W przeszłości i obecnie było stosowane przedstawianie opinii w formie zestawień zbiorczych, jednak każda prezentowana z nich sprawa (kombinacja: wniosek/rodzaj transakcji/gatunek/źródło pochodzenia okazów) powinna stanowić przedmiot odrębnej analizy organu naukowego. Ze strony organu zarządzającego regularnie pojawiają się „usprawniające” propozycje „zbiorczego” traktowania spraw, które urzędnik uznaje za podobne. Ostatni przykład (aktualnie procedowane) dotyczy importu okazów 101 gatunków storczyków – o różnych reżimach ochronnych, odmiennych zasięgach występowania (niektóre są, inne nie są rodzime dla kraju eksportu), o zupełnie innej skali handlu. Zgodnie z art. 4 rozp. 338/97 organ naukowy dla każdego z tych gatunków powinien przeprowadzić odrębną analizę wymienionych w rozporządzeniu zagadnień (m.in. poziom handlu, opinie SRG dla gatunku i inne zagadnienia – jak ocena prawdopodobieństwa legalnego pochodzenia materiału uprawowego w danym kraju). Zajęło to wiele dni pracy specjalisty i wymagało konsultacji z ekspertem od storczyków spoza PROP. W przypadku przyjęcia proponowanych zapisów, żądanie „zbiorczego” potraktowania tych wniosków, wyrażone przez ministerstwo, byłoby wiążące dla organu naukowego, a ekspert za całą pracę otrzymałby wynagrodzenie jak za 1,5 opinii, czyli niespełna 2 zł za gatunek.</p> <p>W świetle powyższych uwag fakt, że ust. 12 nie wnosi nic nowego w stosunku do ust. 11, nie ma znaczenia.</p>	
4.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 – nowy ustęp „10” i „14” zmienianej ustawy]	<p>Proponujemy 3 zmiany:</p> <p>1. O ile ograniczenie czasu nieobowiązkowych konsultacji ma uzasadnienie merytoryczne, o tyle jest niedopuszczalne w wypadku konsultacji z Grupą ds. Przeglądu Naukowego (SRG). Jeśli z powodu sprzeciwu dowolnego państwa SRG</p>	10. W przypadku wystąpienia zagadnienia wstępnego, którego rozstrzygnięcie jest niezbędne do należytego rozstrzygnięcia sprawy, Komisja do spraw CITES może zwrócić się z wnioskiem o wyrażenie stanowiska do:

		<p>nie wyda opinii w procedurze korespondencyjnej (co zwykle trwa ok. 1 miesiąca), trzeba poczekać na rozstrzygnięcie podczas spotkania Grupy, które odbywa się standardowo co ok. 3 miesiące. Opinie SRG są wiążące dla krajowych organów naukowych i np. w wypadku gdy zdaniem krajowego organu naukowego aktualna opinia nie odpowiada stanowi rzeczy, wydanie odmiennej opinii wymaga odpowiedniej zmiany tej opinii, dla zapewnienia jednolitego podejścia wszystkich państw UE. Ograniczenie czasowe nie może więc obowiązywać konsultacji z SRG – te trzeba prowadzić do skutku.</p> <p>2 Dodatkowo proponujemy pozostawienie otwartej listy podmiotów konsultowanych. Czasami (np. w wypadku sprowadzania z morza) mogą to być międzynarodowe organy naukowe, specjalistyczne organizacje, jednostki naukowe lub pojedynczy eksperci. Prawo konsultacji dla organy zarządzającego, wynikające z Kpa nie stawia ograniczeń podmiotowych. Dlaczego takie mają dotyczyć organu naukowego?</p> <p>3. Konsultacje „przeprowadza” organ naukowy i do innych podmiotów zwraca się do poradę/opinię/konsultację, ale zwykle nie o „przeprowadzenie konsultacji”.</p>	<p>1) organów krajów pochodzenia lub wywozu okazów gatunków; 2) wszelkich innych kompetentnych organów administracji publicznej, instytucji naukowych lub specjalistycznych, organizacji pozarządowych; 3) Grupy do spraw Przeglądu Naukowego, o której mowa w art. 17 rozporządzenia Rady 338/97. [...] 13. Do terminu, o którym mowa w ust. 11, nie wlicza się czasu przeprowadzenia konsultacji, o których mowa w ust. 10. 14. W przypadku gdy podmioty, o których mowa w ust. 10 pkt 1 i 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania od Komisji do spraw CITES prośby o konsultacje, o której mowa w ust. 10, nie udzielią odpowiedzi na tę prośbę, Komisja do spraw CITES przygotowuje i przekazuje opinię [GDOŚ/organowi zarządzającemu] w terminie 45 dni od dnia przekazania wniosku, o którym mowa w ust. 3. 14. W przypadku gdy podmioty, o których mowa w ust. 10 pkt 1 i 2, w terminie 30 dni od dnia otrzymania od Komisji do spraw CITES prośby o konsultacje, o której mowa w ust. 10, nie udzielią odpowiedzi na tę prośbę, Komisja do spraw CITES przygotowuje i przekazuje opinię [GDOŚ/organowi zarządzającemu] w terminie 45 dni od dnia przekazania wniosku, o którym mowa w ust. 3.</p>
5.	Art. 1 ust. 1 pkt 3 [art. 61 – nowy ustęp „10” i „14” zmienianej ustawy]	Art. 106 dotyczy nie tylko organu konsultowanego, ale i (lub przede wszystkim) organu wydającego decyzję i samego procesu decyzyjnego. W naszej opinii stosowanie 106 § 2, § 5 i § 6 powinno być wyłączone w przypadku wydawania zezwoleń i świadectw CITES i EU WRT. Powiadomianie wnioskodawców i opiniowaniu wniosków byłoby zbędnym obciążeniem administracyjnym, skoro wynika ono z przepisów i jest powszechnie wiadome wnioskodawcom. Prawo wnoszenia zażaleń od opinii organu naukowego nie jest powszechnie stosowane (choć jest dopuszczalne). Zagadnienia dotyczące terminów i opóźnień są w ustawie odrębnie regulowane. Pozostałe postanowienia art. 106 w zasadzie powtarzają proponowane regulacje. Dziwnym rozwiązaniem jest wyłączenie regulacji ogólnych i wpisanie jednakowych rozwiązań w przepisie szczegółowym. Właściwsze wydaje się pominięcie w proponowanej nowelizacji regulacji, które wynikają z Kpa.	Do decyzji w sprawie wydania zezwoleń lub świadectw na podstawie rozporządzenia Rady 338/97 nie mają zastosowania postanowienia art. 106 § 2, § 5 i § 6 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego.

6.	Art. 1 ust. 1 pkt 7 [proponowany nowy art. 94a zmienianej ustawy]	Dodawanie organu naukowego CITES w odrębnym artykule stwarza wrażenie, że to jest jakiś super-nadrzędny organ, w stosunku do wszystkich pozostałych organów opiniodawczo-doradczych w dziedzinie ochrony przyrody. Podane w uzasadnieniu rozróżnienie między organami opiniodawczymi i doradczo-opiniodawczymi nie ma oparcia w polskim prawodawstwie, ani w stanie faktycznym dotyczącym roli organu naukowego CITES. Organ ten nie tylko wydaje „opinie” (które mogą być formą doradztwa), ale np. zgodnie z art. 2 lit. o Rezolucji CITES Conf. 10.3 rolą organu naukowego CITES jest doradzanie organowi zarządzającemu przy zajmowaniu stanowisk na Konferencji Stron CITES. „Doradzanie” przez organ naukowy jest także <i>expressis verbis</i> wymienione parokrotnie w tekście Konwencji (art. III ust. 2 lit. a i ust. 3 lit. a oraz art. IV ust. 2 lit. a), a w ślad za tym – w rozp. 338/97 (art. 4 ust. 1 lit. a, art. 5 ust. 2 lit. a oraz ust. 7 lit. a i b). Roli doradczej nie zmienia fakt, że doradzanie (ang ‘advice’) w polskim, nonszalanckim tłumaczeniu rozporządzenia zostało swobodnie przełożone jako „wskazywanie”, „zawiadamianie”, „ustalanie” i „powiadamianie” (nie zalecamy używania tych pojęć do określania charakteru organu, w celu dostosowania ustawy do treści rozporządzenia).	Nie dodawać art. 94a, tylko nowy punkt 1a w art. 95 w brzmieniu: „1a) [Polska] Komisja do spraw CITES, działająca przy ministrze właściwym do spraw środowiska;”
7.	Art. 1 ust. 1 pkt 7 [proponowany nowy art. 94b zmienianej ustawy]	<p>W ślad za dodaniem tego organu w art. 95 jako jednego z krajowych organów opiniodawczo-doradczych w dziedzinie ochrony przyrody. Regulacje jego dotyczące powinny znaleźć się w odpowiedniej kolejności w grupie artykułów regulujących funkcjonowanie tych organów. Byłby to art. 95.</p> <p>Jedną z podstawowych wad proponowanej nowelizacji, jest całkowite pominięcie większości zadań organu naukowego CITES, które wynikają bezpośrednio z przepisów lub prawie pół wieku praktyki funkcjonowania tej Konwencji. Proponowane zapisy sprowadzają organ naukowy do roli maszynki do wydawania opinii w sprawach indywidualnych, z pominięciem wszelkich innych zadań, co sankcjonuje i utrwała stan z ostatnich 9 lat – całkowitej bierności i niebytu na forum międzynarodowym oraz niewywiązywania się z podstawowych obowiązków.</p> <p>Zadania organu naukowego CITES, wynikające z przepisów oraz praktyki, można podzielić na 10 podstawowych grup, różniących się charakterem, efektami i adresatami prac. Poniżej przedstawiamy ich zestawienie:</p> <p>a) opiniowanie indywidualnych wniosków o zezwolenia i świadectwa CITES oraz EU WTR (różne art. CITES, rozp. 338/97 i rozp. 865/2006);</p>	<p>Zmienić lokalizację tego artykułu. Zamiast przed art. 95, zgodnie z proponowaną wyżej kolejnością organów dodać go jako art. 96a.</p> <p>Znacząco zmodyfikować treść artykułu regulującego zasady działania organu naukowego CITES, zgodnie z uwagami podanymi w uzasadnieniu, w szczególności poprzez:</p> <p>a) Dodanie ustępu wskazującego (wszystkie) zadania organu;</p> <p>b) Zwiększenie górnego limitu członków merytorycznych organu do co najmniej 15 osób</p> <p>c) Całkowitą zmianę systemu finansowania działań organu – zamiast nieadekwatnych stawek zryczałtowanych oraz systemu kar i waloryzacji, przyjęć system budżetu organu, zarządzanego przez jego władze, adekwatnego do zadań (wynagrodzenia zależne od rodzaju i nakładu pracy) i uwzględniającego wszystkie obowiązkowe zadania organu naukowego CITES oraz koszty zarządzania i administracji. Można ewentualnie rozważyć zastosowanie proponowanej</p>

	<p>b) stanowiska z własnej inicjatywy, w oparciu o samodzielnie prowadzony monitoring handlu (art. 5 ust. 7 lit. a rozp. 338/97, art. IV ust. 3 CITES oraz art. 2 lit. j Rezolucji CITES Conf. 10.3);</p> <p>c) stanowiska na wniosek organów innych państw członkowskich UE dot. warunków przetrzymywania zwierząt (art. 9 ust. 2 lit. a rozp. 338/97 oraz art. 2 lit. k Rezolucji CITES Conf. 10.3);</p> <p>d) konsultacja dla organu zarządzającego kraju własnego lub innych państw członkowskich UE dot. przeznaczenia skonfiskowanych okazów (art., 16 ust. 3 lit. a rozp. 338/97 oraz art. VIII ust. 4 lit. c CITES);</p> <p>e) prace w ramach Grupy ds. Przeglądu Naukowego, w tym przedstawianie i ustalanie/przyjmowanie stanowisk i opinii SRG, udział w grupach specjalistów (art. 17 ust. 2 lit. a rozp 338/97).</p> <p>f) opiniowanie dla organu zarządzającego dotyczące rejestracji instytucji naukowych (art. 2 lit. l Rezolucji CITES Conf. 10.3 w związku z art. 60 rozp. 865/2006);</p> <p>g) zbieranie i analizowanie informacji o stanie gatunków podlegających handlowi i wspieranie przygotowań do aktualizacji załączników CITES (art. 2 lit. n Rezolucji CITES Conf. 10.3);</p> <p>h) analiza propozycji zmian załączników i doradzania organowi zarządzającemu przy zajmowaniu stanowisk na CoP (art. 2 lit. o Rezolucji CITES Conf. 10.3).</p> <p>i) zadania powiązane z naukową stroną realizacji postanowień Konwencji na forum międzynarodowym: udział w spotkaniach organów naukowych CITES (Komitet ds. Roślin, Komitet ds. Zwierząt), udział ekspertów grupach roboczych stałych (np. komitecie ds. nomenklatury) i zadaniowych, aktywność ekspercka przy wykonywaniu NDF, przeglądów handlu itp., organizacja i udział w warsztatach i seminariach CITES;</p> <p>j) Zadania powiązane z naukową stroną realizacji postanowień Konwencji na forum krajowym: udział w pracach ciała koordynującego realizację CITES w Polsce (Grupa Robocza ds. CITES), prowadzenie szkoleń i warsztatów dla organów ściągania, opiniowanie aktów prawnych związanych z CITES itp.</p> <p>Proponowane zapisy ustawowe uwzględniają jedynie pierwszą z grup obowiązków – i to tylko w zakresie przygotowywania projektu opinii, a nie żadnych innych prac – np. procedowania przyjęcia tych opinii. Ta grupa obowiązków jest niewątpliwie najbardziej pracochłonna, ale i pozostałe wymagają znaczącego nakładu pracy oraz nakładów finansowych.</p> <p>Proponujemy, aby podobnie jak to ma miejsce w wypadku pozostałych organów wymienionych w art. 95, w jednym z pierwszych ustępów tego artykułu</p>	<p>stawki godzinowej, ale stosowanej w odniesieniu do wszystkich prac organu. Możliwy zapis to np.: "Za wykonywanie projektów opinii oraz inne prace związane z funkcjonowaniem Komisji ds. CITES jej członkowi przysługuje wynagrodzenie obliczane według stawki godzinowej w wysokości 60 zł brutto udokumentowanej w formie karty pracy oraz zatwierdzonej przez Przewodniczącą Komisji, przy czym wynagrodzenie podlega corocznej waloryzacji zgodnie z".</p>
--	---	---

zdefiniować zdania tego organu. Można je wymienić, albo ogólnie – odwołać się do przepisów Konwencji i rozp. 338/97, pozostawiając jednak także furtkę na realizację zadań niewynikających bezpośrednio z przepisów, lecz raczej z praktyki i potrzeb (lit. i oraz j powyżej).

Przy zastosowanym rozwiązaniu (gdyby miało zostać) grupa do 10 specjalistów może okazać się zbyt mała. Oznaczałaby ona konieczność przygotowywania przez jedną osobę na wstępie średnio po 160 opinii rocznie, a później stopniowo więcej. Dla osób aktywnych zawodowo na innych polach może to być trudne do osiągnięcia. Poszerzenie widełek da możliwość ratunkowego poszerzenia składu osobowego tego organu bez zmian ustawowych.

Zupełnie nieadekwatna jest proponowana stawka za opinie. Składa się na to kilka błędów:

1. Przyjęto możliwość „uśredniania” stawki za opinie i stosowania kwoty zryczałtowanej. To byłoby możliwe, gdyby rozrzut czasu pracy przy opiniach był losowy. Tymczasem różnice wynikają z rodzaju okazów i rodzaju wniosków. O ile np. wiele opinii w sprawie re-eksportów produktów można przygotować nawet w pół godziny, to już opinie dotyczące wniosków na eksport żywych zwierząt z ogrodów zoologicznych wymagają średnio raczej kilku godzin (czasami więcej) pracy, a wnioski dotyczące importu drewna – analiz liczonych często w dniach pracy. Jeśli opinia wymaga konsultacji z SRG, potrzebny nakład pracy specjalistów (często zespołu) liczy się czasem w tygodniach. W efekcie – zależnie od specjalności, wynagrodzenie za godzinę pracy ekspertów z różnych specjalności będzie się różnić nawet o kilka rzędów wielkości.
2. Nawet gdyby opinie do przygotowania rozdzielano ekspertom losowo, a nie wg specjalizacji, to założenie, że przygotowanie przeciętnej opinii trwa tylko dwie godziny kłóci się z doświadczeniem organu naukowego. Jednocześnie nie uwzględniono budżetu np. np. informatyczne usprawnienie procesu przygotowywania i przyjmowania opinii.
3. Stawkę oparto o wynagrodzenie biegłych sądowych w roku 2024, które od lat nie ulegało zmianie i jest uważane za skandalicznie małe – powodując brak zainteresowanie wykonywaniem funkcji biegłego.
4. Waloryzacji wynagrodzeń nie oparto o wynagrodzeniach biegłych, ani nawet na średnich poziomach płac w strefie budżetowej, ale na prognozowanym średniorocznym wskaźniku cen towarów i usług konsumpcyjnych. Oznacza to, że nawet gdy wynagrodzenia biegłych zostaną podniesione, nie wpłynie to na

		<p>wynagrodzenie za opinie. Także wzrost przeciętnych wynagrodzeń w Polsce, który jest wyższy od wzrostu cen, nie zostanie odzwierciedlony. W efekcie rozdział między wynagrodzeniami członków organu za opinie a wynagrodzeniami w innych dziedzinach będzie wzrastał (na niekorzyść członków organu).</p> <ol style="list-style-type: none"> 5. Nie określono formy zatrudnienia (zapewne będzie to musiała być umowa zlecenia). W planowaniu budżetu organy przemnożono kwotę wynagrodzenia brutto i spodziewanej liczby opinii, podczas gdy w wypadku części umów zlecań koszty pracodawcy są znacząco wyższe od wynagrodzenia brutto (dochodzą opłaty ZUS płacone przez pracodawcę). 6. Przy szacowaniu budżetu przyjęto bezpodstawnie, że dotychczasowy stały, coroczny wzrost liczby potrzebnych opinii ulegnie zatrzymaniu i liczba ta będzie utrzymywała się przez kolejną dekadę na stałym poziomie. 7. Przyjęty system kar dla autora projektu opinii za opóźnienie w jej przekazaniu do ministerstwa (niezależnie od przyczyn i winnych oraz skali opóźnienia) jest niesprawiedliwy i nieefektywny. 8. Nie uwzględniono wynagrodzeń za opinie wydawana na wniosek innych podmiotów czy za czas pracy związany z innymi zadaniami niż przygotowywanie projektów opinii. <p>W efekcie wątpliwe jest, czy znajdą się osoby znające się a rzeczy, zainteresowane rzetelnym wykonywaniem projektów opinii ze te stawki.</p> <p>Projekt zakłada, że to przewodniczący organu naukowego, działając na zasadach wolontariatu, będzie min. musiał ewidencjonować terminy otrzymywania wniosków o opinie i ich przekazania do ministerstwa i następnie comiesięcznie to raportować. Opóźnienie w raporcie będzie skutkowało opóźnieniem wypłat dla ekspertów. Nie mają tego wykonywać pracownicy ministerstwa, którzy są na etatach i będą mieli dokładnie taki sam dostęp do informacji potrzebnych do tych zestawień. Także na zasadach wolontariatu przewodniczący ma organizować przekazywanie wniosków do zaopiniowania, uzgadnianie i przyjmowanie opinii przez organ i ich przekazywanie ministerstwu. Co najmniej 1600 opinii rocznie, czyli średnio ok. 6,4 opinii na każdy dzień roboczy. Jeśli się spóźni – wynagrodzenie ekspertów opracowujących opinie ma być obcinane o połowę. W naszej opinii przyjęcie takiej honorowej funkcji przez kogokolwiek byłoby mało racjonalne, gdyż wymagałoby zaangażowania na poziomie przekraczającym równowagę pełnego etatu.</p>	
8.	Art. 1 ustawy nowelizującej	Ponieważ nie przewidziano możliwości wydawania postanowień o odmowie wydania czy wzywania do uzupełnienia, obecnie w wypadku braków jednym	Proponujemy dodać następującą regulację:

		rozwiązaniem jest opinia negatywna. Proponujemy rozwiązanie uzupełniające ten brak.	W przypadku, gdy zebrany przez Komisję do spraw CITES materiał dowodowy nie pozwala na opracowanie opinii w sposób zgodny z zasadą prawdy obiektywnej, w treści opinii Komisja informuje organ administracyjny o braku możliwości należytego wyjaśnienia sprawy.
9.	Art. 1 ustawy nowelizującej	Minister może odmawiać wydania zezwolenia lub świadectwa w wypadku karalności wnioskodawcy, ale nie wiadomo, skąd miałby wiedzieć o takim fakcie. Należy albo dodać zapis o obowiązku dołączania oświadczenia (z klauzulą o zdawaniu sobie sprawy z karalności za składania fałszywych oświadczeń), albo zaświadczeń o niekaralności	Dodać w odpowiednim miejscu regulację: Do wniosku, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu dołącza się zaświadczenie z Krajowego Rejestru Karnego wydane nie wcześniej niż 6 miesięcy przed datą złożenia wniosku. Obowiązek, o którym mowa w ust. ? dotyczy osób fizycznych nie prowadzących działalności gospodarczej, osób fizycznych prowadzących działalność gospodarczą oraz krajowych i zagranicznych podmiotów zbiorowych objętych Polskim Krajowym Rejestrem Karnym.
10.	Art. 1 ustawy nowelizującej	Zgodnie z CITES i EU WTR w wielu wypadkach to organ naukowy (a dla gatunków z Aneksu B – organ zarządzający) rozstrzyga, czy warunki przetrzymywania zwierząt są właściwe. W obecnej praktyce i wg aktualnych zapisów ma to robić wyłącznie oparciu o orzeczenia PIW, których wydawania nie jest regulowane. Inspektorzy PIW często wydają je nawet bez kontroli miejsc lub nie mając pojęcia – jakie te warunki powinny być. Przepisy mówiące o wydawaniu zaświadczeń PLW są zdecydowanie zbyt ogólne. Ustawa o inspekcji weterynaryjnej określa zasady wykonywania zadań przez Inspekcję, w szczególności przeprowadzania kontroli, w tym kontroli urzędowych w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/625 z dnia 15 marca 2017 r. w sprawie kontroli urzędowych i innych czynności urzędowych przeprowadzanych w celu zapewnienia stosowania prawa żywnościowego i paszowego oraz zasad dotyczących zdrowia i dobrostanu zwierząt, zdrowia roślin i środków ochrony roślin. Ani w rozporządzeniu 2017/625 ani w ustawie o inspekcji weterynaryjnej nie ma słowa o rozporządzeniu 338/97.	Dodać w odpowiednim miejscu regulację: 1. Z zastrzeżeniem art. 5 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej do wniosku o wydanie zezwolenia na import żywych okazów zwierząt lub jaj gatunków objętych ochroną na podstawie przepisów rozporządzenia Rady 338/97 dołącza się protokół kontroli sporządzony przez powiatowego lekarza weterynarii, stwierdzający na podstawie kryteriów, o których mowa w art. 70 pkt. 1-3 niniejszej ustawy możliwość zapewnienia przez hodowanym i utrzymywanym zwierzętom należytej pielęgnacji oraz warunków odpowiadających ich potrzebom biologicznym, a także warunków niezbędnych do rozwoju nowego osobnika po wykluciu się z jaja. 2. Załącznikiem do protokołu kontroli, o którym mowa w ust. 5 niniejszego artykułu jest dokumentacja fotograficzna wraz ze specyfikacją i charakterystyką pomieszczeń przeznaczonych do hodowli lub utrzymywania importowanych okazów zwierząt, wraz z wskazaniem pomieszczeń przeznaczonych dla importowanych gatunków, przewidywanej liczbie importowanych okazów poszczególnych gatunków oraz

			<p>informacją o liczbie i przynależności gatunkowej okazów przetrzymywanych w dniu kontroli.</p> <p>3. Powiatowy Lekarz Weterynarii wyznacza osoby, spośród osób wskazanych w art. 5 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej właściwych do wykonywania czynności, o których mowa w ust. 5 niniejszego artykułu.</p> <p>4 Komisja ds. CITES zapewnia wsparcie merytoryczne i metodologiczne osobom, o których mowa ust. 3 niniejszego artykułu m.in. poprzez:</p> <p>1) organizację regularnych szkoleń poświęconych metodom kontroli, warunkom przetrzymywania i pielęgnacji chronionych gatunków lub ich grup;</p> <p>2) opracowywanie oraz tłumaczenie poradników dotyczących warunków przetrzymywania i pielęgnacji chronionych gatunków lub ich grup;</p>
11.	Art. 2 ustawy nowelizującej	<p>Nie przewidziano sytuacji, w której minister nie znajdzie chętnych do pracy w organie naukowym CITES na podanych w tej ustawie warunkach. Ryzyko takie oceniamy na bardzo wysokie.</p>	<p>Tego braku nie da się rozwiązać jednym zapisem. Nie jest właściwym rozwiązaniem pozostawienie w taki wypadku obowiązków organu naukowego w rękach PROP, gdyż Rada już teraz nie jest w stanie wykonywać tych obowiązków w koniecznym zakresie. Konieczne są wskazane w poprzednim punkcie zasadnicze zmiany, urealnijające możliwość poprawnego funkcjonowania organy naukowego i adekwatnego wynagradzania za pracę w nim.</p>
12.	Art. 3 ustawy nowelizującej	<p>Budżet oparto o bezpodstawne i nierealne założenie, że od roku 2024 liczba wniosków przestanie rosnać. Jako jedyne koszty przyjęto zaniżone wynagrodzenie brutto ekspertów za przygotowywanie opinii – nie uwzględniono nawet pełnych kosztów pracodawcy związanych z ZUS za te wynagrodzenia, nie mówiąc o jakichkolwiek kosztach związanych z innymi pracami przy przyjmowaniu opinii oraz z wykonywaniem innych obowiązków organy naukowego CITES. Z góry jest niemal pewne, że gdyby taki system zaczął działać, budżet ten zostanie przekroczony, Zgodnie z projektem – w takiej sytuacji minier a nakazać „zmniejszeniu liczby wydawanych opinii”. Zagadnienie wydawania „opinii zbiorczych” (jako jednej z metod tego „zmniejszenia” omówiono wyżej. De facto rozwiązanie to sprowadza się do stwierdzenia – kto pierwszy ten lepszy, pod koniec roku opinie, a więc także zezwolenia i świadectwa nie będą wydawane. W pierwszym roku spowodowałyoby to być jedynie parotygodniowe</p>	<p>Jak wyżej. Organ naukowy powinien mieć swój niezależny budżet, o wysokości adekwatnej do potrzeb. Szacowanie minimalnych potrzeb zostało przedstawione w załączniku do opinii PROP nr PROP-KPOP/2024-05 z 11 lipca 2024 r.</p>

		opóźnienie, w kolejnym – już paromiesięczne i tak dalej – ze względu na oszczędności system nie będzie działał.	
13.	OSR	W pkt 10 OSR wpisano: „Regulacja przyczyni się m.in. do ochrony przyrody przez skuteczniejsze wdrażanie przepisów dotyczących ochrony zagrożonych gatunków w drodze regulacji handlu polegające na lepszej jakości opiniowania spraw związanych z CITES oraz zwiększeniu aktywności organu naukowego CITES w zakresie przypisanym mu w tym zakresie przez Konwencję o międzynarodowym handlu dzikimi zwierzętami i roślinami gatunków zagrożonych wyginięciem”. Jest to stwierdzenie całkowicie oderwane od rzeczywistego kształtu i celu nowelizacji. Projekt w ogóle nie uwzględnia realizacji większości grup obowiązków organu naukowego CITES. Ma raczej przyczynić się do szybszego wydawania opinii. Sprawa jakości w ogóle nie została w nim uwzględniona (nie podnoszono też zastrzeżeń do obecnej jakości)	
14.	Uzasadnienie do ustawy	Do części uzasadnień odniesiono się w powyższych uwagach, wskazując na ich nietrafność. Warto jeszcze zwrócić uwagę na powtórzone parokrotnie stwierdzenie, że nowelizacja ta wynika z przepisów unijnych i jest z nimi w pełni zgodna. Mimo że przepisy UE dają dużą swobodę w kształtowaniu organów CITES, w naszej opinii nie jest to zgodne ze stanem faktycznym. W powyższych uwagach wskazano na szereg niezgodności. Zaczynając od pełnej zależności organu naukowego od organu zarządzającego, przez pominięcie większości obowiązków organu naukowego, wymuszanie wydawania opinii bez czekania na opinię SRG, po „zmniejszenie liczby wydawanych opinii” w wypadku wyczerpania się niedoszacowanego budżetu.	